

ΕΥΓΕΝΙΚΗ ΜΟΥ ΙΟΥΛΙΕΤΑ

Δίλημμα

Αν κάποτε γίνει εφικτό
οι πόλεμοι να σταματήσουν
υπάρχουν και οι άλλοι οι ερωτικοί
των δύο φύλων που δεν έχουν νικητές
Κι αν ωσάν νέος Πυγμαλίωνας
το άγαλμα κάποιας Γαλάτειας αγαπήσεις
την ίδια γλυκιά ήττα θα γευτείς

Ο θάνατος ενός ερωδιού

Τον βίο μας τον κοινό και συνηθισμένο
τον κατάφορτο με συγχαρητήρια και συλλυπητήρια

Τις θερμές χειραψίες αλληλεγγύης
σε κρότους φιλιών και πυραύλων
τις ικεσίες για καλύτερες μέρες
και το διάχυτο πένθος μας
πίσω μας αφήνουμε
για ν' απειλείται η κακιά μας μοίρα.

Με ρεμπέτικα το Έρεβος φοβερίζαμε
με κλασική μουσική θεραπευόμαστε
μ' ένα ματσάκι ελπίδες επιζούμε
Και ιδού
μόνοι σκυφτοί και δακρυσμένοι
μπροστά στο δολοφονημένο Ερωδιό
με πέντε σκάγια στα φτερά
και άλλα δυο στα στήθια.

Σεπτέμβρης μήνας και παγώσαμε.

Καλώς ήρθες χιλιετία

Είσαι δεν είσαι το περιτύλιγμά σου
κι απ' το πουκάμισο τινάζοντας το Μέλλον
να 'σουνά τόσο δα πιο πέρα
απόμακρα απ' το χρόνο κι από σένα
σε απόκρυφο λιμάνι ξεχασμένος
καράβι αλεξανδρινό να περιμένεις
της νιότης το παλιό ΑΜΑΡΥΝΘΙΑ
νύχτα φορτωμένο Ποίηση

Λαθρόβιος σε αρμυρούς γιαλούς
σε μεθυσμένους αμπελώνες
ώσπου να φτάσουν κατά δω
συμμετρικές χαρούμενες και πένθιμες
οι λέξεις που παράγγειλες

Να κλείνεις καθημερινά τ' αυτιά
σε γνωστές ειδήσεις ανακυκλωμένες
τίποτα να μην αγαπάς
τίποτα να μην αφομοιώνεις
παρά μόνο ήχους αρχαίων κυμάτων
στα ώτα σου στα μάτια σου
ενάλια θέατρα Ομήρου ακρογιάλια
προστατευτικά να σ' αγκαλιάζουν στη ζωή
τρυφερά να σε πεθαίνουν

Γυναίκα

Ιδρωμένα ματόκλαδα
διάπυρη δέηση στα χείλη
Ευρυδίκη Μαρία
της Σπάρτης Ελένη

Με το Όχι ιερουργείς
με το Ναι καιροφυλακτείς
και στην αγκάλη σου μεσάνυχτα
οι άνεμοι φυσούν γαλήνη

Μάτια πυρακτωμένα μέταλλα
ανατολές μέσα στη δύση
ώρες που και το πένθος
πιάνει το χορό

Γυναίκα Μυθική Μεγαλειοτάτη
των καναλιών το πούσι αραιώνεις
βογγητά καημούς ημέρας
τρυφερά απαλύνεις
των ανθρώπων την επιδοτούμενη ανάσα
εσαεί οξυγονώνεις
Δουλτσινέα Ερασμία Αφροδίτη

Interludio

Χορεύει στο μπαλκόνι ακροβατεί
ιστορίες ομίχλης φορτωμένη
οδύρεται ασκείται απειλεί
στο δέρμα της ασφάλτου να ριχτεί
για να μην έχει μνήμη
Η βαλίτσα

Τέλειωσαν τις προάλλες τα ταξίδια
ενώπιος τώρα ενωπίω
στο μπλε της γενέτειρας επαίτης
δεν αναμένεις τρένο και ταξίδι
βότανα θεραπευτικά
σκιές ιερές – ικέτες δάκτυλα
έπαθλα απουσίας να χαϊδέψουν

Τέλος Αναχωρήσεις και Αφίξεις
τέλος και ο αρμόδιος στο STOP
διαφυγόντα κέρδη να εκτελωνίσει
Μηδέ φίλοι στον αερολιμένα
με θύμησες νεάνιδες στο πέτο
Μηδέ μάτια απόμακρης Αγάπης
δεκάλεπτα του ρολογιού της να μετρά
ανάμεσα σε επιβάτες να φανείς

Βυθός Ταινάρου η ύπαρξη
κι εμείς στην επιφάνεια ταξιδεύαμε
Στο βρόντο ποιητικές ολονυχτίες
σε καλάθο αγρήστων οι θυσίες
Σωρηδόν στο παλιό γραφείο
άκυρα τα ταξιδιωτικά μας έγγραφα
ετοιμόρροποι οι σίχλοι που μας στέγαζαν

Τι είδους πουλιά ταΐζαμε

όταν βροντούσε κι άστραφτε
Τι είδους ηδονές αλιεύαμε
όταν στου πλήθους τη φλυαρία
ειδοποιούσαν οι χρησιμοί

Τι τη θέλαμε τόση γνώση
κι ανέστιοι ξαφνικά βρεθήκαμε
Σε ποιους γαλαξίες τριγυρνούσαμε
όταν αγρίως άλλαζε ο καιρός
Πώς μας έπιασαν στον ύπνο οι -ισμοί
πώς έσβησε νωρίς το πείσμα
και στο κενό θρονιάστηκε η σιωπή

Στων ιδεών τους περιπάτους
της ομηρίας μας φυγάδες
φρούδες προσδοκίες αποδιώχνουμε
όρκους απομόνωσης ανακαλούμε
κι ό,τι πανάκριβο κειμήλιο
Όπερες πεντάρας – Τείχη αλεξανδρινά
τον Μπρεχτ της πικραμένης προσμονής
της Υπατίας το μοναχικό Καβάφη
πομπούς Τέχνης – δέκτες ταλαιπωρημένους
της ξεναγού μας θλίψης δαίμονες
κι όλους των στίχων τους καταραμένους
σε λίμνη κόκκινου κρασιού καλούμε
να πιούμε ως τον πάτο να πνιγούμε

Μα στα αμέριμνα παιδιά του πάρκου
καθώς στους κήπους χαμόγελα φυτεύουν
κάποιος να το πει ψιθυριστά
κάποιος στο καπελάκι του Ρομπέρτο
κατάστηθα στην μπλούζα της Γεωργιάνας
να το γράψει

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΕΙΝΑΙ ΚΑΙ ΘΑ ΕΙΝΑΙ
ΑΥΤΟΣ ΠΟΥ ΠΑΝΤΑ ΕΙΝΑΙ

Violence

Του χαμού ταγμένοι του θανάτου
χωρίς τσιγάρο και κρασί
άγνωστοι αθώοι ενδεείς
ελπίδων αλιείς παιδιά ερώτων
πέφτουν εκεί κι άλλοτε δω
για να 'ναι άλλοι οι όρθιοι
Κι ούτε επιτύμβια επιγραφή
ούτε ενθύμιο ματωμένης πέτρας

Μάνα του Χριστού
του Μάρτιν Λούθερ Κινγκ
Μάνα του Νέγρου του Λευκού
του Κίτρινου του Ερυθρού
Μάνα στα μαύρα πλέουσα
μέρα και νύχτα κλαίουσα
σε σκέπτομαι

Σε σκέπτομαι
έτσι χωρίς παιδιά

Έχω που έχω την παγανιστική πλευρά
 πάμπλουτο να με καταντά,
 είσαι και συ με ντοκουμέντα να διδάσκεις
 το απροσδόκητο να υπομένω,
 γαρδένια στο πέτο να φορώ,
 στα δυο σου χέρια ν' αποθέτω
 λύτρα αγάπης που μου ζητάς.

Χρόνια τις οπτασίες μου λεηλατείς
 σαν χτεσινό δόγμα μ' ακυρώνεις.
 Αγάπη οικεία και αλλότρια
 της Πέμπτης του τρυφερού ενδιασμού
 της Κυριακής του έξαλλου συμβιβασμού
 κι εγώ καταμεσής των ημερών
 άοπλος αθωράκιστος
 με της φρουράς σου δαίμονες τα βάζω.

Στις καμπύλες των οριζόντων σου οδοιπορώ
 στις ασύνορες θάλασσές σου επιπλέω
 και τα ματόκλαδά σου φωταγωγημένα
 όμοια αρχαία καρίνα
 στα δυο του σώματός μου με χαράζουν

Ανεξήγητος μύθος το βασίλειό σου
 με νόμο που άρωμα φορά
 να υπακούουν οι βοριάδες
 Άνθος ερήμου η ιδιαιτερότητά σου
 και ο λίβας δροσίζεται,
 διεθνής γλώσσα το χαμόγελό σου
 κι αγαπιέται ο κόσμος...

Πόσα ακόμη καλοκαίρια
 σε μυχούς σε κάβους
 σε ηλιόχαρα ρηγά της Πούντας
 θα ψάχνουμε τη μοιχαλίδα μοίρα
 το άπιαστο αλογόκριτο όνειρο
 την ασημί τοσοδούλα αχρηβάδα

Συντηρητές ερειπωμένων μύθων
 λευκών αγαλμάτων συγκολλητές
 αναλυτές αναπολόγητων φαινομένων
 Κι ακόμη εμάς τους μικρούς Σίσυφους
 ένα ολόκληρο Σύμπαν
 ούτε καν μας υποψιάζεται
 κι ούτε που θέλει να ξέρει
 κατά πού κατοικούμε

Την εξουσία δεν την ερωτεύθηκαν πολλοί
 όχι τόσο γιατί είναι αυτή που είναι
 όσο γιατί για όλους
 δεν υπάρχει κάτι άλλο να επιλέξουν

Φλύαρα αισιόδοξη της ζωής η πορεία
 αιρετικά – ανατρεπτικά αρχίζει
 σημαίες ανεμίζει και στο τέλος
 με φορτία υποταγής την αποχαιρετούμε

Απ' τα υπόγεια και επίγεια θαύματα
 των λακωνικών παραλιών
 Απ' το άγριο μεγαλείο του Κάβο-Μαλέα
 κι από 'κείνα του γενέθλιου χώρου
 τα φθινοπωρινά ηλιοβασιλέματα
 την όρασή μας
 την αρχόντισσα των αισθήσεων

του φωτός Απόλλωνα προφύλαξε

Νοθευμένα όνειρα – έκπτωση ομορφιάς
θρίαμβος φθοράς – είναι ο χρόνος
και προπάντων ένα – του Μπουένος Άιρες
μελαγχολικό ταγκό

Ποιος είναι αυτός που είπε
Τεχνολογία και παγκοσμιοποίηση
δεν κάνουν ευτυχέστερους τους ανθρώπους
αλλά πλουσιότερους τους παραγωγούς
αδιεξόδων και ψυχοφαρμάκων;
Μείνετε ήσυχοι – συνελήφθη αμέσως από ασθενή

Οι πύλες του Παράδεισου ανοιχτές παραμένουν
μόνο γι' αυτούς που με πράξεις και χορούς
ομορφαίνουν τη ζωή των άλλων

Από κωμωδία σε τραγωδία
από Θάλεια σε Μελπομένη
η ζωή μας όλη

Φλογέρες θεότητες λαούτα
ηράκλειες αναδυόμενες δυνάμεις
μεθυσμένα βήματα χορού και
στο κανάλι των Κυθήρων χρυσαφίζει
του Σεπτέμβρη ανάσκελο φεγγάρι

Επιτέλους δραπέτες
στην ταβέρνα «ΟΙΝΟΠΗΛΟΣ»
λες και τούτη της γενέτειρας βραδιά
δάνειο είναι

Σημείωμα για μια Διαθήκη

Ονειρικού κόσμου εφευρέτης
ευτελισμών συνεπής εξορκιστής
ξεχασμένων στίχων εμποράκος
παρέα με εφιάλτες χορευτής
Αν το μπορείς

Ψηλά σε νεφελώματα ταξιδεμένος
αθεράπευτα παγανιστής
ουράνια σκόνη μακιγιαρισμένος
σε γρανίτες κηπουρός εθελοντής
Της ομορφιάς Ιεροφάντης
Αν το μπορείς

Κρεσέντο

Καλή μου Ιουλιέτα
άγριοι πικροί καιροί
ήρθαν έρχονται και θα ξανάρθουν
κι εμείς ένα Modus Vivendi ψάχνουμε
μια σίγουρη καταπακτή αναζητούμε
την υποθηκευμένη διαμαρτυρία να περισώσουμε

Όμορφή μου Ιουλιέτα
σε καθημερινές διαδρομές
σε περιπάτους ραγισμένων κήπων
δυο αδιόρθωτοι ονειροπόλοι παραμένουμε
Δυο αγάπης χαοτικά συμβάντα
στο ανυπόφορο χασμουρητό της Ιστορίας

Μονάκριβή μου Ιουλιέτα
η πορεία αυθαίρετα οριοθετημένη
κι εμείς λεηλατημένοι κεραυνοί
δυο παράπλευρα χαμόγελα στο δρόμο
Δυο αιωρούμενα αποκαΐδια
υπόλοιπα της τελευταίας πυρκαγιάς

Ευγενική μου Ιουλιέτα
πού θα βρούμε αναλυτές
πού θα βρούμε εθελοντές
να διαχειριστούν σωστά
την αρετή της ουτοπίας μας

ΕΥΓΕΝΙΚΗ ΜΟΥ ΙΟΥΛΙΕΤΑ

Δίλημμα.....	287
Ο θάνατος ενός ερωδιού.....	288
Καλώς ήρθες χιλιετία.....	289
Γυναίκα.....	290
Interludio.....	291
Violence.....	293
Ανεπίδοτο.....	294
8 fado 1 fandango.....	295
Σημείωμα για μια Διαθήκη.....	297
Κρεσέντο.....	298